

Košanka se je zahvalila in odšla. Grabiče, ki so gledale za njo in jo blagrovale, so videle, kako je spočetka počasi hodila, a potem začela teči, ko da jo kdo podi. Če bi vedele, da se boji lastnega moža, ki jo je s Toncem v naročju neviden dohitel, bi se pokriževale ...

Valpet od tiste ure dalje ni nikogar več oplazil z bičem in ko je graščak spet prijahal na travnik, je dolgo z njim govoril. Kosci in grabiče so slišali, da se je grof krohotal, ko je poslušal valpta, a zdelo se jim je, da je njegov krohot le prisiljen ...

»Kaj naj to pomeni?« so se skrivoma spraševali.

In ko je grof proti svoji navadi pognal vranca proti gradu in ni nobene grabiče ozmerjal in ne pogledal, ni bilo čudenja ne konca ne kraja.

Ko je zvečer po opravljeni tlaki Grapar oblekel pod hrastom kamižolo in segel z roko v žep, je začutil v njem nekaj okroglega, kakor bi bil denar. Skrivoma je pogledal in ko je videl, da ima v roki zlatnik, je mislil, da sanja. Spet je spustil denar v žep in ga s prsti otipaval. Nič se ni spremenilo, okrogli zlatnik se je samo ogrel, a zlatnik je le ostal.

»Bog bodi zahvaljen, ki se me je čudežno usmilil!« se je ozrl proti nebu in bilo mu je, kakor bi bil odložil težko breme, ki ga je z bridko skrbjo nosil od jutra, in se potolažen vračal domov.

(Dalje.)

Francè Kunstelj:

Zunaj snežec naletava.

Zunaj snežec naletava,
metuljčkov belih, mehkokrilih
vsa polna je dobrava.
V gorki izbi dedek ždi.
Mi k njemu sedemo,
strme poslušamo,
ko nam o kraljeviču govori:
— Bila nekoč

je zlata noč,
je jezdil kraljevič čez plan,
pred njim je grad blestel krasan. —
Zunaj snežec naletava,
na okna mrak že potrkava,
a mi v deželi smo deveti,
kjer ni snega, kjer sonce,
zlato sonce sveti.